

ЕНЮ КЮВЛИЕВ ЛИСИЦАТА

chitanka.info

Една и за лисица да ви разкажа. Това се случи, когато бях млад. На ония години често ходех на лов.

Абе какво време беше тогава — дивечът ли беше много, ловците ли бяхме малко, нямаше да потръгна и да не срещна диво. Само две-три години ходих, но колкото нещо изпуках, кола с ритли можех да натоваря. Ама да не мислите, че ви разправам ловджийски приказки — дълги и опашати? Истина ви казвам.

Та да си дойда на думата. За лисица щях да ви приказвам.

Сега не мога да ви излъжа по каква работа бях слязъл след Димитровден в града. Бре тук, бре там — зимен ден малък — закъснях. А беше паднал доста дебел сняг. Харно че небето беше се избистрило и грееше месечина.

Вървя нагоре по пазарския път. Снегът, позамръзнал, скрипти под краката ми и ми се върви едно леко — хвъркам. Когато стигнах под Попова дупка, чувам кучетата на цяло село да лаят. Когато завих и наближих градините, гледам нещо черно търчи надолу по пътя. И — няма да повярвате! — главата му голяма колкото крина! Не — по-голяма беше! А тялото му се не види. Пък в ръцете си нямам нищо. Носех една суровица, но като наближих село, взех, че я хвърлих.

„Ами ако е вампир!“ — помислих си. Па къде-къде — свих се в сянката на една слива край пътя и притихнах. А страшното приближава. Кога се изравни с мене — лисица! Захапала за вратовете няколко пилета, вири глава и търчи.

Скочих и викнах подире ѝ. Тя рипна уплашена, изтърва пилетата и драсна нагоре въз стръмното към Рав камък. Изскочих на пътя и що да видя — шест пилета. Познах ги веднага: пилетата на Мада, вдовицата. В село само тя имаше дребни пилета — есенчета. Една наша квачка се беше разклопала късно, та Мада ни я поиска назаем да я насади и си навъди пилета. Очува^[1] си жената десетина, а пушта лисица да ходи да дебне, та нейните пилета да наиде. Издушила ги до едно, па налапала за вратовете шест и ги повлякла. Ала къде долната махала кучетата я угадили^[2] и се разлаяли.

Взех издавените пилета. Вървя и се чудя как моят Пирин не я е подушил. Пирин беше ловджийското ми куче. Чудя се аз и му се каня. Ала когато си отидох и потърсих кучето — няма го. Повиках, посвирих — няма, та няма. Отидох в плевнята. Пирин обичаше да спи там, когато беше студено. Когато влязох вътре, той лежи умрял.

На сутринта погребях Пирин под долния край на градината, в малкото дърво. Минаха ден-два. Отидох по работа в градината. Когато стигнах до мястото, където зарових Пирин, що да видя: кучето изровено и наполовина изядено. Като че някой ми каза, че това е работа на лисицата, която отвлече Мадините пилета. Нагласих пушката и през нощта отидох да вардя. Небето беше се избистрило като око и от час на час ставаше по-студено. Луната бързаше на запад като закъснял пътник. Натезжалите от снега вейки на дърветата не мърдаха. Беше тихо.

По едно време отдолу се зададе нещо. Пристъпяше леко и бързо. Познах го — лисицата. Вдигнах пушката, прицелих се, почаках да наближи и — дан! — изпразних и двете цеви. Гърмът се понесе със страшна сила из дола, вдигна се нагоре, удари се в Суши Кутел и екът му се обади откъм Пепелаш. Кога се раздига турмата^[3] — лисицата лежи, просната на снега. Спуснах се да я взема, ала щом я наближих, тя изведнъж се обърна, изправи се на предните си крака и се озъби насреща ми; иска да хапе. Няма да повярвате, като кльохкаше зъби — огън всичаше. Кой знае как, в бързината не се сетих да взема да я ръгна в устата с цевта на пушката и да я отбавя^[4], ами радостен, взех, че я изрепчих веднага с кондака на чифтетото. Трябва с голяма сила да съм замахнал, па съм ударил и нея, и земята, че пушката ми изпраця и се счупи в средата, при чакмака. Бреее! Ядосах се много. Взех тогава, че с цевта ръгнах лисицата в устата, скочих върху нея един-два пъти и тя умря. После я улових за задните крака и я повлякох към къщи. Ама от време на време поглеждах надире, да не е още жива и да ме ухапе.

Наближих, но не посмях да вляза у дома със счупената пушка. Видях, че свети у бай Кольови, и влязох у тях. Оставих лисицата зад вратата и седнах до огнището да се погреея. Децата се струпаха да я гледат. Гледа я и бай Кольо, и чина Кольовица, па седнаха край мене да им разправя къде и как съм я убил. По едно време едното дете като писна и се хвърли в скута на майка си. Обърнахме се: лисицата се съживила, изправила се пак на предните си крака (задните не можеше да мърда, защото бяха разкъсани от сачмите), оглежда се и дири къде да бяга. Бай Кольо грабна една недогоряла главня от огнището и я фрасна по главата. Па я мачкахме по гушата, по главата, по гърба, докато я убихме.

Когато на сутринта баща ми видя лисицата, каза: „Браво бе, Мирчо! Голяма печалба си спечелил нощес! Изкара един чифт нови цървули и гугла“.

А аз мълча и не му казвам за пушката.

След два дена пратих счупената пушка в Марково, та за един Наполеон ми я направиха от чакмалия на евзалия. Парите взех назаем от бай Кольо. Ала след това авджилъкът ми отресна и престанах да ходя на лов.

[1] Отгледа. — Б. а. ↑

[2] Усетили. — Б. а. ↑

[3] Пушилката, гъстият дим. — Б. р. ↑

[4] Погубя, убия. — Б. р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.